

РЕШЕНИЕ

№ 5404

гр. София, 31.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 17.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Татяна Щерева, като разгледа дело номер **4031** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Х. М. Р., гражданин на А., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в Специализиран дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“ – МВР в [населено място], [улица], депозирана чрез пълномощника му – адв. Т. И. от САК против Заповед № 4379 ПАМ - 38 от 12.04.2022 г. на заместник началника на ГПУ - К., с която на жалбоподателя е наложена обезпечителна мярка „Принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ“, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ за срок - до отпадане на пречките за изпълнение на наложената му принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 във вр. чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ и организиране извеждането на жалбоподателя от страната, но за не повече от 6 месеца.

В жалбата се излагат доводи за нищожност на административния акт, предвид некомпетентността на органа, който го е издал. Алтернативно се застъпва тезата за незаконосъобразност и необоснованост, както и за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, рефлектирали и върху правилното приложение на материалния закон. Сочи се липса на задълбочен анализ на събраните доказателства, предпоставил незаконосъобразния извод на административния орган, че се касае за първоначално настаняване на чужденец в СДВНЧ, а не за продължаване на вече прилагана принудителна мярка от същия вид, което според пълномощника

има съществено значение за компетентността на органа, имащ право да наложи тази принудителна мярка. Твърди се допуснато съществено нарушение на правилата на чл. 35 и чл. 34, ал. 4 от АПК, което е ограничило ефективното упражняване на правото на участие и на защита на жалбоподателя. На задълбочен анализ са подложени съображенията, наложили освобождаването на жалбоподателя от СДВНЧ на 27.03.2022 г., след изтичане на предвидения в чл. 44, ал. 8, изр. първо от ЗЧРБ - 6 месечен срок, в контекста на липсата на обективни данни за отпадане на техническите и юридически пречки за изпълнение на принудителната мярка по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ. Акцент се поставя и върху легитимната нормативноопределена цел, която позволява прилагане на ограниченията по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ.

С тези аргументи е обосновано искане за прогласяване на нищожност на оспорения индивидуален административен акт, а алтернативно и за неговата отмяна, като незаконосъобразен. Претендира се постановяване на предварително изпълнение на съдебния акт, на основание чл. 242, ал. 2, т. 3 от ГПК във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 5 от КЗПЧОС и незабавно освобождаване на жалбоподателя от СДВНЧ.

Исканията в жалбата и подробно изложените аргументи, с които са обосновани, се поддържат и в съдебното производство от пълномощника на жалбоподателя – адв. Т. И..

Ответникът по жалбата – заместник началникът на ГПУ - К. чрез процесуалния си представител – юристконсулт П., оспорва основателността на жалбата и счита, че следва да бъде отхвърлена. Излага съображения за законосъобразно приложение на материалния закон, в съответствие с установените фактически обстоятелства и спазени административнопроизводствени правила при издаване на оспорвания индивидуален административен акт. В представените по делото писмени бележки е аргументирана фактическата обосновааност на оспорения административен акт и компетентността на органа, който го е издал. Акцент е поставен върху конкретните данни за жалбоподателя – лице без документи, по отношение на което е постановена принудителна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, нерегистрирано на територията на РБългария, без установен контакт за контрол на поведението му, предприело нееднократно действия в нарушение на установените правила за влизане, престой и напускане на територията на РБългария.

СГП не се възползва от възможността да участва в съдебното производство, включително и да изрази становище по жалбата.

Административен съд София-град, I отделение, 26 състав, след като обсъди приложените доказателства към жалбата и в административната преписка, в контекста на становището на страните и релевираните основания, съобразно правомощията си, прие за установено от фактическа страна:

Жалбоподателят Х. М. Р. (Haled M. Rasul), ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в провинция К. – А., гражданин на А., с отказан статут на бежанец е влязъл на територията на РБългария през м. септември 2021 г. от РТурция без документи за самоличност.

Със заповед на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР рег. № 5364з - 1902 от 27.09.2021 г., на основание чл. 41, т. 1 от Закона за чужденците в Република България, на Х. М. Р. е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, а със заповед № 5364з - 1904 от същата дата – 27.09.2021 г., директорът на Дирекция „Миграция“ е разпоредил жалбоподателят да бъде настанен принудително в Специализиран дом за

временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“ - МВР в [населено място], с цел обезпечаване изпълнението на наложената му принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ.

По предложение на началника на отдел „Правно-нормативна дейност“ при Дирекция „Миграция“ – МВР рег. № 5364р - 5787 от 23.03.2022 г., утвърдено от директора на Дирекция „Миграция“, на 27.03.2022 г., след изтичане на предвидения, в разпоредбата на чл. 46, ал. 8, изр. първо от ЗЧРБ, 6-месечен срок, жалбоподателят Х. Р. е освободен от СДВНЧ. В мотивите на предложението е посочено, че „вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца“. Цитирани са данни от постъпили в Дирекция „Миграция“ Ноти от посолството на Ислямска Република А. от 08.07.2021 г. и 18.10.2021 г. за усложнена вътрешнодържавна обстановка, пречатваща за неопределен период от време издаването на документи за пътуване /пасавани/, необходими за фактическото обезпечаване на принудителното връщане на афганистантски граждани в страната на произход.

В издадената на жалбоподателя служебна бележка рег. № 10540р - 5398 от 25.03.2022 г. от ВПД началник на СДВНЧ-С. (л. 9 от делото) при освобождаването му на 27.03.2022 г. не е отразен адрес, на който ще пребивава, нито телефонен номер за връзка.

На 11.04.2022 г. (две седмици след освобождаване на жалбоподателя от СДВНЧ – [населено място]) около 21,30 ч. служители на Гранично полицейско управление К. при Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Драгоман, Главна дирекция „Гранична полиция“ при МВР са задържали пет лица – мъже, чужди граждани, без документи за самоличност, представящи се за афганистанци - на около 2 000 метра източно от 301 ГП, в землището на [населено място] бърдо, [община], укрита в храсти до черен път. След привеждането им в ГПУ К. едно от задържаните лица се е самоопредило като Х. М. Р. и е представило ксерокопие на две призовки на негово име и служебната бележка, издадена от Дирекция „Миграция“, приложена към административната преписка (л. 11 и л. 12 от делото). На 12.04.2022 г. в присъствието на преводач от „дари“ жалбоподателят Р. е дал обяснения по повод на обстоятелствата, предпоставили задържането му заедно с другите четири лица. Заявил е, че петимата се познават от престоя си в СДВНЧ в [населено място] и намерението им е било на 11.04.2022 г. да напуснат територията на РБългария и да преминат в Република С.. Посочил е, че придвижването им в гората в района на Драгоман до задържането им от служителите на ГД „ГП“ – ГПУ К. е осъществявано чрез Г. системите на мобилните им телефони (л. 15 от делото).

Със заповед № 4379 ПАМ - 37 от 12.04.2022 г. на зам. началника на ГПУ – К. (л. 16 от делото), въз основа на предложение рег. № 4379р - 9293 от 12.04.2022 г. на полицейски инспектор в група ОДГ при ГПУ – К. (л. 13 от делото), на жалбоподателя и на още едно от задържаните лица, за които е установено, че са с отказана международна закрила по Закона за убежището и бежанците с влезли в сила решения на съд, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, е наложена принудителна административна мярка „Връщане в страната на произход – А.“. Постановено е предварителното ѝ изпълнение, на основание чл. 60, ал. 1 от АПК.

Въз основа на същото предложение, като е отчетено, че изпълнението на принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ ще бъде затруднено заради липсата на документи за самоличност, а и на средства, с които

жалбоподателят да обезпечи доброволното си напускане на РБългария, зам. началника на ГПУ К., със заповед № 4379 ПАМ - 38 от същата дата - 12.04.2022г. е постановил, на основание чл.44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ и заповед рег. № 3282з - 6588/24.03.2022 г. по описа на ГД „ГП“ – С., Х. Р. да бъде настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ до отпадане пречките за изпълнение на принудителната административна мярка и организиране извеждането му от Република България, но не по-късно от 6 месеца. Постановено е предварителното изпълнение на заповедта, на основание чл. 60, ал. 1 от АПК. Именно тази заповед е предмет на оспорване в настоящото административно производство.

Страните не спорят по така описаните фактически обстоятелства, послужили като основание за издаване на обжалвания административен акт.

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, при наличие на правен интерес, по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, в преклузивния срок, визиран в разпоредбата на чл. 149, ал. 1 от АПК, към който препраща нормата на чл.46, ал. 1 от ЗЧРБ.

Административен съд - София град е местно и родово компетентен да разгледа правния спор, съобразно изискванията на чл. 132, ал. 1 и чл.133, ал. 1, изр. 2 от АПК, доколкото жалбоподателят Х. Р. не е вписан в регистрите на населението на РБългария.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният индивидуален административен акт – заповед рег. № 4379 ПАМ – 38/12.04.2022 г. е издаден от компетентен орган – заместник началник на ГПУ – К., в кръга на делегираните му, на основание чл.44, ал. 1, изр. първо, пр. последно от ЗЧРБ, правомощия със заповед № 4078з - 171 от 14.02.2022 г. на началника на ВПД Директора на РДГП – Драгоман (л. 18 от делото). Спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК за форма и съдържание.

Неоспорените релевантни факти в конкретния казус, в контекста на възраженията на пълномощника на жалбоподателя за нищожност на оспорения административен акт, предпоставят отговор на следните въпроси от значение за правилното приложение на закона :

1) при промяна на фактическите обстоятелства, в резултат на поведението на лице с наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, чието изпълнение е отложено, по реда на чл.44б, ал. 1 от ЗЧРБ, следва ли да се актуализира основанията, на което е наложена принудителната мярка, казано по друг начин – необходимо ли е издаване на нова заповед за налагане на същата ПАМ

2) всяко последващо принудително настаняване на лице с наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, след изтичане на срока по чл. 44, ал. 8, изр. първо от ЗЧРБ, независимо от промяната в основанията по чл. 41 от ЗЧРБ и евентуалното спиране по чл. 44б, ал. 1 от ЗЧРБ, ли е продължаване на срока по чл.44, ал.8 изр. трето и четвърто от ЗЧРБ.

Отговорът на втория въпрос има пряко отношение към компетентността на органа, издал оспорената в настоящото административно производство заповед, тъй като разпоредбата на чл. 44, ал. 8, изр. трето от ЗЧРБ е императивна и предоставя право единствено на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да издава заповеди за продължаване на принудително настаняване в СДВНЧ, за разлика от хипотезите на чл. 44, ал. 5 и ал. 6 във вр. ал. 1 от ЗЧРБ, предвиждащи възможност за упражняване на делегирани правомощия.

Отнесени към конкретиката на настоящия казус посочените въпроси предполагат преценка на следните фактически обстоятелства:

1) към момента на задържане на жалбоподателя Х. Р. от служители на ГПУ К. на 11.04.2022 г. спрямо него не е прилагана мярка по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, а изпълнението на наложената принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 във вр. чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ е било отложено, на основание чл. 44б, ал. 1 от ЗЧРБ,

2) жалбоподателят е чужденец, който не разполага с документи за самоличност, самоопределя се като гражданин на Ислямска Република А., без данни за адрес на пребиваване на територията на РБългария в периода след освобождаването му от СДВНЧ – [населено място] на 27.03.2022 г. до задържането му на 11.04.2022 г. в землището на [населено място] бърдо, [община], не разполага със средства, с които да осигури доброволното си напускане на територията на РБългария и завръщането си в родината си по произход, с отказан статут на бежанец с влязло в сила съдебно решение, спрямо жалбоподателя не могат да се приложат предвидените обезпечителни мерки в разпоредбата на чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ,

3) в проведеното административно производство е събрана цялата относима информация от значение за правилно прилагане на материалния закон, включително е предоставена възможност на жалбоподателя в присъствието на преводач да изрази становище относно обстоятелствата, при които е бил задържан и конкретните му намерения, предпоставили придвижването му от [населено място] до мястото, на което е бил установен в района на [община].

Анализът на тези фактически данни законосъобразно е послужил на административния орган, издал оспорената заповед, да приеме, че промяната във фактическите обстоятелства при първоначалното налагане на принудителната мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ от директора на Дирекция „Миграция“ със заповед рег. № 5364з - 1902 от 27.09.2021 г., предпоставя промяна в основанието, на което е наложена принудителната административна мярка и изисква издаване на нова заповед, съответна на актуалното фактическо и правно положение.

П. отговор на първия от посочените въпроси от значение за правилното приложение на материалния закон в конкретния казус предопределя необходимостта от нова преценка на основанията по чл.44, ал. 5 и ал. 6 от ЗЧРБ, в контекста и на постановеното, на основание чл. 60, ал. 1 от АПК, незабавно изпълнение на заповедта на зам. началника на ГПУ К. рег. № 4379р ПАМ – 37/12.04.2022 г. за налагане на принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ. Тази преценка не може да бъде приравнена на дължимата от директора на Дирекция „Миграция“, по реда на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, не само поради несъответствието на фактическите обстоятелства – към момента на издаване на оспорената заповед за принудително настаняване в СДВНЧ – [населено място] от зам. началника на ГПУ К. жалбоподателят Х. Р. е бил освободен и не се е намирал в СДВНЧ, т. е. обективно не са били налице основания за продължаване прилагането на подобна принудителна мярка, тъй като предходно наложената е била прекратена 14 дни по-рано. Налагането с оспорената заповед на тази мярка не е свързано с отпадане на пречките от технически и правен характер за изпълнение на първоначално наложената принудителна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, а е резултат на настъпила промяна във фактическите обстоятелства и юридическото основание за прилагането ѝ – влизане в сила на решение на съд за отказ да бъде предоставен статут на бежанец на жалбоподателя и последващото му задържане в близост до

държавна граница на РБългария с намерение да премине незаконно на територията на трета страна, при липса на правна възможност за прилагане на предвидените в разпоредбата на чл.44, ал. 5 от ЗЧРБ обезпечителни мерки.

В този аспект, конкретиката на настоящия казус категорично сочи отрицателния отговор на втория от посочените въпроси, а именно – не всяко последващо принудително настаняване в СДВНЧ на лице с наложена принудителна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ може да бъде приравнено на продължаване на срока по чл. 44, ал. 8 във вр. ал. 6 от ЗЧРБ. Това обаче не означава, че започва да тече изцяло нов срок, по смисъла на чл. 44, ал. 6 и ал. 8 от ЗЧРБ, в който не следва да бъде включен и периода на предходното пребиваване на жалбоподателя в СДВНЧ. И това е така, доколкото основанието за налагане на принудителната мярка – принудително настаняване в Специализиран дом за временно настаняване на чужденци е едно единствено – наличие на пречки от субективен характер за незабавно изпълнение на наложена принудителна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ – възпрепятстване изпълнението или опасност от укриване, при невъзможност да бъдат приложени или при неизпълнение на предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ обезпечителни мерки. Затова, издадени на различно основание заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ, не могат да дерогират максимално предвидения срок в нормата на чл. 44, ал. 8, изр. трето от ЗЧРБ, който е съобразен с изискванията на чл. 15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.12.2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите - членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни.

Изтеклият значителен период от време от момента на предоставяне на последната официална информация за вътрешнополитическото положение в Ислямска Република А. – 18.10.2021 г. до налагането на принудителната мярка по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ с оспорената заповед предпоставя нови активни действия на административните органи за проверка на всяка разумна възможност за принудително извеждане на жалбоподателя, с оглед и на указанията, дадени в т. 10, б. „а“ от Препоръка (ЕС) 2017/432 на Комисията от 7 март 2017 за по - ефективен процес на връщане при прилагане на Директива 2008/115/ ЕО на Европейския парламент и на Съвета (Препоръката), в които е уточнено, че задържането на незаконно пребиваващи граждани на трети страни е необходимо и целесъобразно при наличие на опасност от укриване по чл. 15, § 1 от Директивата.

В настоящия казус, прилагането на обезпечителната мярка по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, наложена с оспорената заповед на заместник началника на ГПУ К., за срока по чл. 44, ал. 8, изр. първо от ЗЧРБ, към който следва да бъде

прибавен и предходния период от 6 месеца, не би довело до надвишаване на максимално предвидения в чл. 44, ал. 8, изречение трето от ЗЧРБ срок от 18 месеца, който е съответен на срока по т. 10, б. „б“ от Препоръката и на изискванията на чл. 15, § 6, б. „а“ от Директивата, а и на Решението на СЕС от 06.06.2014 г. по преюдициално дело С-146/14 PPU, М..

Затова, прилагането спрямо жалбоподателя Х. Р. на принудителна мярка - настаняване в СДВНЧ към Дирекция "Миграция" - МВР в конкретния казус е законоустановено и съобразено с константната практика на ЕСПЧ по чл. 5, § 1, б. „f“ от КЗПЧОС. То е и пропорционално на конкуриращия се с правото на свобода легитимен интерес от упражняване на ефективен имигрантски контрол, в контекста на данните за поведението на жалбоподателя след освобождаването му от СДВНЧ на 27.03.2022 г., покриващо критериите по чл. 15, § 1, т. 1, б. „а“ от Директивата.

Неоснователни са възраженията, че оспорваният административен акт не обслужва легитимната цел по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ. Обективните данни в конкретния казус сочат категорично, че жалбоподателят е чужденец, който няма издадени валидни документи за самоличност, за когото съществуват актуални данни за опасност от укриване, при липса на обективна възможност за прилагане на предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ обезпечителни мерки. Затова, задържането му е необходимо и обосновано, с оглед обезпечаване на започнатия, но незавършен процес на принудително извеждане от страната в изпълнение на наложената принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 във вр. чл. 41, т.4 от ЗЧРБ.

По изложените съображения, съдът счита, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и правилно приложение и съответствие с целите на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Х. М. Р., гражданин на А., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в Специализиран дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“ - МВР, [населено място], [улица] против Заповед № 4379 ПАМ - 38 от 12.04.2022 г. на заместник началника на ГПУ - К., с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ му е наложена обезпечителна мярка

„Принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ“ за срок до отпадане на пречките за изпълнение на принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 във вр. чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ и организиране извеждането му от страната, но за не повече от 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: